

have forenet os om disse Forslag, vidste jo meget godt, at det blev de Bestemmelser, som vi ønske at faae ind i § 11, der vilde møde den største Modstand hos den høitærede Minister; men det er dem, som jeg lægger særdeles Vægt paa, og naar jeg ikke kan faae dem, ere de andre ikke for mig af den Betydning, at det skulde gjøre mig saa særlig ondt, om de ikke blev vedtagne; men selvfølgelig har jeg anset dem for Forbedringer. Jeg skulde dog mene, at den ærede Minister vil indrømme os Landboere, at vi have nogen Erfaring i disse Sager, at vi maa vide, hvad Betydning en saadan Græsning paa de offentlige Bete har for en Husmand. Den ærede Minister siger, at de ville komme til at betale den. Ja, det stiller sig mulig forskjellig paa de forskjellige Steder; men saa Meget er vist, at de ville ikke komme til at betale den, uden at de ville anse det for en særdeles stor Byrde; ellers gaa Husmændene virkelig ikke ind derpaa. Der er mangfoldige Husmænd, for hvem det derved er muligt at holde en Ko hele Aaret rundt, som de ellers ikke kunne. De kunne græse den der om Sommeren og om Vinteren faae noget Foder hos en Gaardmand, hvorfor han ogsaa faar nogen Gjødning. Jeg vil ikke tilbageholde at udtale, at i Sulen, da jeg var hjemme, blev jeg endog saa overhængt af vore Husmænd for at gjøre, hvad jeg formaadede, for at faae disse strenge Forbudsbestemmelser imod at græse med en enkelt Ko paa Betene ud af Forslaget. Vi have delt denne Græsning imellem dem og givet hver sit Stykke, hvorved det forhindres, at Køerne gaa imellem hverandre paa Betene, men saaledes, at hver enkelt Mand kan have sin Ko, som han lader paa enten ved, at Kønen følger den og holder den ved Tøret eller et ikke for lille Barn. At det skal ske Ufred paa Betene, er umuligt; jeg indrømmer det ikke. Der er ikke noget Bedre, man kan gjøre for disse Foll end dette. Hvad det har at sige i en Husholdning at have en Ko og kunne holde den hele Aaret om, er Noget, som i det Mindste enhver Landmand maa kjende, og da det med megen Sver har været forbyret af de mindre Landmænd i det andet Thing, og der her optræder saa

Mange derfor, saa vil jeg for mit Vedkommende sige, at er det ikke muligt for os at faae en saadan Bestemmelse ind, saa vilde det meget smertelig berøre mig. Jeg ønskede helst, at der havde staaet en enkelt Ko, her staa nu „Køer“, men hvis den ærede Minister finder det nødvendigt, kan det jo forandres til 3die Behandling saaledes, at der kun bliver Tale om en enkelt Ko. Jeg vil gaa til saa faste Bestemmelser som muligt; men frasalde det kan jeg ikke. Jeg vil bede især de ærede Landboere i Thinget om at stemme for en Bestemmelse som denne. Den Betydning skulde jeg dog mene, de maa have i det danske Folkething, at man vil være med til at vise den lille Kjærlighedsgjerning lige overfor vore Smaaafolk, naar vi have de mange Aars Erfaring for, at der ikke er Tanke om, at det kan forstyrre Veifreden det Mindste. Det er mit Haab, at, naar man vil sætte det ind her med et temmeligt stort Flertal, saa vil den ærede Minister ikke modsætte sig det, og Landstinget vil føle — det er mit Haab — at det ikke bør modsætte sig det. Skulde Sagen strande paa et saadant Punkt, saa var det kjedeligt; men jeg vil ikke vige tilbage derfor, saa kjær er denne Bestemmelse mig. Jeg holder mig til dette ene Punkt. Den Didsfører, vi have valgt, vil vistnok tale om de andre, som den ærede Minister — hvad der kun kan glæde mig — stiller sig venligere til. Der kan jeg følge ham; men i dette Punkt kan jeg ikke.

Steenstrup: Enkelte Medlemmer have ligesom den ærede Minister fravaadet Vædringsforslaget under Nr. 1, men jeg kan ikke erkjende de Grunde, der i saa Henseende ere anførte, for tilstrækkelige. Den ærede Minister kom med to Formalitetsgrunde, hvoraf den første var den, at Bestemmelsen ikke hører hjemme i denne Lov. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at den ikke strider saa meget imod Lovens Principer, at den ikke skulde kunne høre hjemme her. Naar man er pligtig at holde Fred overfor sin Nabo, er det ikke for strengt, at der skal holdes en lille Smule Fred med Hensyn til Ens eget Lyendes Liv og Helbred. Den anden Formalitetsindvending gjf